

Αδιοπληλὴ γλώσσα τῶν δακρύων, ἡ ἐνοῦσα κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν τὰ χεῖλιν μας εἰς ἓν τελευταῖον φίλημα ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μετώπου Σου, μόλις μοι χορηγεῖ τὴν δύναμιν νὰ δ' ἀποχαιρετήσω, ἐν ᾧ ἡ ποίησις τῶν λέξεων ὠχοῖά εἰς τὴν ἄπειρον ποίησιν τοῦ φερέτρου Σου, **Ξάνθῳ Σιμωνίδου**, ὁπότεν δ' ἡ ψυχὴ ἀλλαγῆ, τότε ὁ νοῦς θορυβεῖται, τὸ πνεῦμα σκοτιέζεται καὶ ἡ χεὶρ ἀδυνατεῖ νὰ χαράξῃ, ἔστω καὶ ἀπλάς γραμμᾶς, νὰ κομίσῃ ῥόδων συμπλέγματα, τοῦ ἐνταφιασμοῦ Σου πανύστατα δῶρα. Ἀναγνω-

ρίζω τὸν θρίαμβον τοῦ θανάτου, καὶ τώρα ὅτε δὲ βλέπω νεκράν, αἰσθάνομαι ἀσθενῆ τὰ χεῖλιν μου διὰ νὰ φιλοτεχνήσω ἐλεγείον, διὰ ν' ἀποχαιρετήσω νεκράν Σέ, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀντιπρόσωπον τῶν ἀβροτέρων τῆς γυναικείας καρδίας φίλτρων. Ὅπου ἀνεξερευνῆται τοῦ Θείου τελοῦνται αἱ ἀποφάσεις, δὲν ἔχει τὴν ἰσχὺν ἡ παρεμβολὴ τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, ὅπως γλυκάνῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀπόνως δοκιμαζομένων τὸν ἐκ τῆς συμφορᾶς βωθὸν λυγρὸν.

Καὶ ὅμως, καθὼς εἰς ὑπέροχτον αἰσθημα θαυμασμοῦ, ἡ ἄφρονος ἐκφρασις, εἶναι ἡ συνήθης ἐκδήλωσις τῆς βαθείας καὶ μεγάλης ἐντυπώσεως, καὶ εἰς τ' ἀπροσδόκητα καὶ εἰς τὰ μεγάλα ἀτυχήματα, ὁπότεν ἡ καρδία βαθύτατα πληγώνεται, μόνον τὰ δάκρυα, ποῦ ἀναβλύζουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, τ' ἄφωνα αὐτὰ δάκρυα, ἀποδίδουσι τὴν ὀδύνην ὑπὸ τὴν ὁποίαν παθαίνεται ἡ ψυχὴ!

Τοιοῦτον ἐγκάρδιον δάκρυ φίλου, ὃν περιέβαλλε διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς ἐκτιμῆσεως, εἶναι καὶ τὸ πρόχειρον χαιρέτιμα, ὃ ἐν ὑπερτάτῃ θλίψει ἀπευθύω κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ὁθωνος Προέδρου τῆς Βουλῆς καὶ Ὑπουργοῦ, τοῦ φιλοπάτριδος Γερουσιαστοῦ τὴν πανεύμορφον κόρην, ἥς τὸ ἐκπαγλὸν σῶμα, μὲ τὰς ὄνειρώδεις γραμμᾶς τῆς ἁρμονίας, τῆς χάριτος καὶ τῆς κομψότητος, ἐθέρμαινε πρὸ ὀλιγίστων ἡμερῶν ἡ ζωὴ, ἀκίνητον δὲ καὶ ἀκαμπτον σήμερον ἀναπαύεται ἄπνον καὶ ψυχρὸν εἰς στρώμα ἀνθέων καὶ ῥοδοφύλλων. Ἐχει καὶ ἡ γῆ τὰς προτιμήσεις καὶ τὰς συμπαθείας τῆς, διακρίνει καὶ ὁ θάνατος, ὁ περικαλλὴς οὗτος καὶ θεῖος ἀγγελιαφόρος, ὅστις μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμῶν τοῦ χρόνου καὶ μᾶς ἀποδίδει τὴν ἀνάπαυσιν, ἣν ἡ ζωὴ μᾶς ἐτάραξεν, ἔχων καὶ αὐτὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς του.....

Γινώσκω πλέον, ὅτι αἱ ἀναμνήσεις τῆς μεγάλης ἐποχῆς, εἰς ἣν ὀφείλομεν τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν ἡμῶν, εἶναι σήμερον αἱ μᾶλλον λησιμονημένοι: Νεώτεροι σελιδες ἐθνικῆς ἀδοξίας, ἀνευ φωτεινῶν γραμμῶν, ἀπέσβησαν τὰς ἀναμνήσεις τῶν μεγάλων παραδόσεων καὶ ταπεινὸν παρόν, ὡς σκοτεινὴ ὀμίχλη, ἀπέκρουσε τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἔργων τὸν ἥλιον, ὅστις εὐηγγελίζετο νέας ἡμέρας χρυσῶν

Σ. Δ. Π. Σ. Ἀντὶ παντὸς ἔλλον ἔρθρον εἰς τὴν ὠραίαν πολιτίδα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιέθρου **Ξάνθῳ Σιμωνίδου**, παραθέτομεν ὀλόκληρον τὸν ἀποχαιρετισμὸν, ὃν ἀπήθυσεν εἰς τὸν νεκρὸν τῆς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως ὁ Διευθυντῆς τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» κ. **Ἰωάννης Ἀρδένης**. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος τὸ πρῶτον δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι τόμῳ.

ἐλπίδων καὶ καθωδήγει τὴν ἀτυχήσαντα Πατρίδα ἡμῶν, ἂν ὄχι εἰς
τὴν ὁδὸν τῶν θριάμβων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς

✽ ΞΑΝΘΗ Κ. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ✽

ΤΟ ΓΕΝΟΣ Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΥ

(Ἀπέθανεν αἰφνης τὴν 2αν Ἀγούστου 1898 ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ἀπὸ Ῥουμανίας
εἰς Βιέννην καὶ ἐτάφη ἐν Ἀθήναις τὴν 18ην τοῦ ἰδίου μηνός)

καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἐπρεπε νὰ λησμονηθῶσιν οἱ ἐθνικώτεροι, οἱ
ἀγνότεροι καὶ ἰδανικώτεροι συνδυασμοὶ τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ παρα-

δοθῶσιν εἰς τὴν λήθην οἱ ἀγῶνες, ἀφ' ὧν ἔρρευσεν ἄφθονος ἡ δόξα τοῦ Ἔθνους, οἱ ἀγῶνες δι' ὧν κατηγτίσθη ἡ Ἑλληνικὴ ἐλευθερία καὶ τὰ ὀνόματα, ἅτινα πρὸς τοὺς ἀγῶνας τούτους συνεδέθησαν.

Πλὴν ὅσον καὶ ἂν προγράψονται σήμερον τὰ ὄνειρα, οἱ πόθοι καὶ τὰ Ἔθνη ἀιδεῶδη, αἱ ἀναμνήσεις τῶν ἐποχῶν ἐκείνων θὰ διεγείρωσι πάντοτε νέα συναισθήματα καὶ ἡ στίλβουσα μνήμη τῶν μεγάλων Ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας θὰ φωτίζεται αἰωνίως ἐκ τῆς περιβαλλούσης τῆς κορυφᾶς αὐτῆς λάμπει. Τῶν ὑπεροφάνων ἐκείνων χρόνων περιφανῆς ἀντιπρόσωπος ὑπῆρξεν ὁ πατὴρ τῆς **Ξάνθης Σιμωνίδου Δημήτριος Χατζιδόκος**, ἐπιζήλωσ ἐκείνην τὴν παρασκευὴν τῆς Ἑθνικῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἐν τοῖς πρώτοις ἐργασθεῖς, καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, ἐπὶ μακροῦς χρόνους ἐπιφανεῖς προσενεγκῶν τῇ Ἑλλάδι ὑπηρεσίας.

Δὲν εἶναι ἀρμόδια ἡ στιγμή αὕτη, καθ' ἣν οὐδεὶς ὀφθαλμὸς μένει ἀδάκρυτος, ἐπὶ τῇ νέα δεινῇ συμφορᾷ, ἥτις ἐπληξε τὴν παρ' ἡμῖν διαπρεπῆ τοῦ Χατζιδόκου οικογένειαν, ὅπως ὑπομνήσω τὰς ἐκδουλεύσεις αὐτῆς, ὅπως διατρέξω τὰ περιβλεπτά στάδια τῆς ὅλης προσωπικῆς δράσεως τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῆς . . .

Τοσοῦτον μεγάλου ὀνόματος καὶ ἀρετῶν κληρονόμος ἡ **Ξάνθη Σιμωνίδου**, ἦλθεν εἰς τὴν ζῶν τῷ 1851, κεκοσμημένη δι' ὅλων τῶν χαρίτων, δι' ὧν ὁ Δημιουργὸς στολίζει εὐνοοῦμενα πλάσματα αὐτοῦ. Γεννηθεῖσα κόρη ἐν οἴκῳ ἐπιφανεῖ τῆς Πατρίδος καὶ ἀγαπωμένῳ, ὑπὸ τὰ διδάγματα καὶ τὴν διαπαιδαγωγῆσιν ἀνεκτιμητοῦ Μητροῦ, ἐπιζητήσεως διὰ τὰ ἴδια νεκρῶν τὴν ἀγαπημένην τῆς θυγατέρα, εἰς ἣν μετέδωκε τὰ ὑποδείγματα τῆς ἀληθοῦς μητρικῆς ἀποστολῆς, διὰ τὰ θάψην φίλτατα τέκνα καὶ τὰ ὑποστῆ τόσα πένθη, περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἀδελφῶν ἐφαμιλλῶν ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων, εὐλόγως ἠδύνατο νὰ προσμειδιᾷ εἰς τὸ μέλλον, πλήρως ἐλπίδος, ὅτι τὴν εὐδαιμονίαν ἔμελλε νὰ δρῆσιν ἐν τῷ λειψῶνι τῆς ζωῆς. Ἀνετράφη, ὑπὸ τὰς γυναικείως Ἑλληνικὰς ἐμπνεύσεις τοῦ τετιμημένου οἴκου τῆς καὶ μοῖρα εὐεργετικῆ καὶ γόνιμα ἐσκόρπισε περὶ τὸ λίκνον τῆς τὰ σπανιότερα καὶ χαριέστερα αὐτῆς δῶρα καὶ δι' αὐτῶν ἀφειδῶς ἐκόσμησε τὴν ἐρασιμίαν παιδίσκην. Οὕτω διαπλασθεῖσα εἰς ἠθικὴν μόρφωσιν, εἰς μόρφωσιν γραμμάτων καὶ ξένων γλωσσῶν, ἀνεφάνη Ἑλληνίς τελεῖα καὶ ἀφοσιωμένη εἰς τὴν Πατρικὴν παράδοσιν. Ἡκτινοδόλει περίεξ αὐτῆς τὸ καλὸν, φυσικῶς, ἐνστικτικῶς, ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ προσορισμοῦ τῆς. Μὲ ἀπειρον καλωσύνην, παραδειγματικὴν εὐσέβειαν, φιλοστοργίαν καὶ ἀφοσίωσιν, μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἐν τῇ ἀγαθῇ καὶ χριστιανικωτάτῃ καρδίᾳ τῆς διασφύζουσα ἀμεταβλήτους τὰς ὑποθήκας τῆς ἑλληνικῆς πίστεως καὶ ἀρετῆς, ὧν ἦτο ἡ ἀληθεστέρα ἐνσάρκωσις, ἀνεδείχθη πρότυπον Ἑλληνίδος συζύγου καὶ μητρὸς, μετὰ θαυμαστῆς ἀντοχῆς καὶ καρτερίας καὶ ἐν παλμοῖς ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων παρακολουθήσασα ἀπάσας τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀνθρώπινου μοιραίου καὶ τοῦ πεπωμένου τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας . . .

✱

Τὴν ἐγγνώρισά καθ' ἃς ἡμέρας ἀκμάζουσα ἡ διάνοια καὶ ἡ καρδία ἠμιλλῶντο ν' ἀποδείξωσι τοῖς περὶ αὐτήν, ὅτι ἡ καλλονὴ τοῦ σώματος περιέκλειεν ἴσην καλλονὴν πνεύματος, κρίσεως καὶ αἰσθηματός. Εἰς πᾶν ἔθνος, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ καλλονὴ ὑπῆρξεν ὁ μέγας τῆς γυναικὸς πλοῦτος, τὸ σκῆπτρον, τὸ διάδημα, ὁ θρόνος, τὸ κράτος αὐτῆς. Ὡς τέλειος τοῦ κάλλους τύπος ἐπροσωποποιήθη πάντοτε ἡ γυνή, πᾶσαι δ' αἱ τῆς καλλονῆς θεότητες ὑπῆρξαν ἀνὰ τοὺς ἀρχαίους λαοὺς γυναῖκες.

Τίς οἶδεν ἂν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς θ' ἀπεθανατίζετο, ἂν ἡ καλλιτεχνία αὐτῆς θὰ προήγετο εἰς τοιοῦτον τελειότητος σημεῖον, ἂν αἱ γυναῖκες αὐτῆς καλλοναί, ἐξ ὧν οἱ ἰσῆθοι καλλιτέχναι μας ἠντλησαν τὰς περὶ τοῦ ὄρατον ἰδέας τῶν, δὲν ἦσαν τοιαύτης ἐντελείας.

Τοιοῦτον τέλειον, ἀγαλματώδη καὶ ζῶντα τύπον κάλλους ἀπέτελει ἡ ὑπὸ τοσοῦτον θλιβερᾶς περιστάσεως ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῶν

κόλπων τῆς ζωῆς **Ξάνθη Σιμωνίδου**, ἐν ἡλικίᾳ εἰσέτι ἀκμαία, καί-
 τοι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ περιβάλλον τὴν ἑλληνικωτάτην μορφήν
 τῆς διάδημα ἦτο λευκόν, διητηρεῖτο δὲ μέχρις ἐσχάτων ἄσφογος ἢ
 πρώτη καλλονὴ ὑπὸ τὴν θαυμασίαν κατάλευκον κόμην. Ἡ μορφή
 τῆς ἀνεμίμνησκε τοὺς ὠραιότερους τύπους τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.
 Ὑψηλὴ, μὲ κορμὸν καρναίτιδος καὶ παναρομόνιον εὐγραμμίαν προ-
 τομῇ Ἑλληνικῆς κατατομῆς καὶ ὁωμαϊκῆς ἀφρονωπότιτος ἐπιβλη-
 τικῆ, κινουμένη, ὡς ἀγαλμα ἐξόχου γλύπτου, αἶφνης ἐμψυχῶθεν...
 Ἑλληνικὴ καλλονή, Ἑλληνικὴ χάρις, μία τῶν ὠραιότερων θυγατέρων
 τῆς Πατρίδος ἡμῶν, μεγαλοπρεπῆς φυσιογνωμία τῆς Ἑλληνικῆς ἀρι-
 στοκρατίας, ὠραία ἀμαζῶν τῶν τιμῶν ἡμερῶν τῆς Ἑλλάδος.

Γυναῖκες τοιοῦτου ψυχικοῦ καὶ φυσικοῦ κάλλους δὲν γηράσκουσι
 ποτέ. Ἐκ τῆς ὀδύνης ἀνακύπτουσιν ἰσχυρότερα, ἐκ τοῦ θυθοῦ τῆς
 ἀπελπισίας ἀρῶνται τὸ θάρρος ὡς ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης
 ἐξάγεται ὁ μαργαρίτης... Καὶ εἰς τὴν **Ξάνθη**, οὔτε τὰ τόσα
 οὐνεχῆ ἄλγη, οὔδ' αἱ φυσικαὶ λύπαι, ἰσχύσαν εἰς τὸ νὰ κατασβέ-
 σωσι τὴν ἐν τῷ μάγῳ βλέμματι τῆς παγκάλου γυναικὸς ἐνοικου-
 σαν νεότητα καὶ ζῶν, τὸ ἐκ τοῦ μειδιάματός της ἀποπνεόμενον
 μῦρον τῆς εὐτυχίας καὶ ὑπερόχου γοητείας....

✱

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου πατριώτου **Ἰωάννου Κωλέττη**,
 ὁ Βασιλεὺς Ὄθων καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία, ὄν τὸ Μεγαλεῖον τοῦ
 Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶ Ἑθνικὸν ἰδεῶδες ὑπῆρξεν ὁ πολιτικὸς αὐτῶν
 ἀσπῆρ, ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου των, εἰς ἐνδειξιν φιλίας καὶ εὐγνω-
 μούνης πρὸς τὴν μνήμην τοῦ περιουστάτου ἐκείνου ἀνδρός, ἐκά-
 λεσαν ἐν τῇ Αὐλῇ τὴν ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιᾶν αὐτοῦ μητέρα τῆς **Ξάνθης**
Σιμωνίδου, ἐπὶ διατίαν ἔκτοτε παραμείνανσαν καὶ συζευχθεῖσαν τῷ 1849
 τὸν **Δημήτριον Χατζιδόκον**, τὸν πιστὸν φίλον καὶ παρῆγορον ὑπουρ-
 γὸν καὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ ἐκπτώτου Βασιλέως.

Ἡ Βασιλικὴ ἀκολουθία τῆς πρώτης τῶν Ἑλλήνων Ἀνάσσης, εἶχε
 χαρακτῆρα ἀκραίφως Ἑλληνικὸν καὶ ἠερίθει ἐν τῷ κύκλῳ, ὅστις
 ἐλάμπρυνε περισσότερον τὴν Βασιλικὴν Αὐλὴν τῆς Ἑλλάδος, σχε-
 δὸν θυγατέρας ἠρώων καὶ συζύγους ἀγωνιστῶν, ὄν τὰ ὀνόματα εἶχε
 ἀναγράσει ἡ Πατρίς ἡμῶν μὲ ἀδαμάντινα γράμματα εἰς τὰς δέλτους
 τῆς ἱστορίας της. Τὸ ἄνθος τῆς τότε Ἑλληνικῆς εὐγενείας ἀπέτελε
 τὸν κύκλον τῶν συμβούλων καὶ τῶν Κυριῶν τῆς τιμῆς τῆς Βασιλεί-
 ος τῆς πρώτης Δυναστείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐκκολαφθεῖ-
 σης ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλλη-
 νισμοῦ. Τελευταία παρὰ τῇ Βασιλίᾳ Ἀμαλία ἐν Βαυβέρογῃ ἐκλήθη
 ἐπιμόνωσ τῷ 1873 ἡ **Ξάνθη Σιμωνίδου**. Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς αὐτῆς
 κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας συμπληροῖ τὸν λαμπρότερον σταθμὸν τοῦ
 ὠραίου βίου της. Στιγὴ ἡ συγκινητικὴ, γράφει ἡ λογία Βιογράφος τῶν
 ἀτυχῶν ἐκείνων Ἠγεμόνων, ὑπῆρξε διὰ τὴν ἐξόριστον χήραν Βασι-
 λίσσαν ἡ ἐμφάνισις τῆς δεσποινίδος Ξάνθης ἐν πενθίμῳ περιβολῇ,
 ὀδηγουμένης ὑπὸ τοῦ πατρός της: «Χατζιδόκε, ἠδυνήθη ν' ἀθροῶσι
 ἡ περιλύπος Ἀμαλία καὶ οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα ἀπέκοψαν τὴν
 φωνὴν της. Καὶ ἔκλαιε καὶ κρουνοὶ δακρύων ἔρρεον ἐκ τῶν γλαυ-
 κῶν της ὀφθαλμῶν, λαμβάνουσα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς δεσποινίδος **Ξάν-
 θης Χατζιδόκου** τὸν στέφανον ὃν ἐκόμιζεν αὐτῇ διὰ νὰ καταβῆσθ
 ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ὄθωνος».

Ἡ **Ξάνθη** διπλοῦν ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκεῖνῃ ἐξεπλήρου παρὰ τῇ Βα-
 σιλίᾳ Ἀμαλίᾳ καθίκοι. Νὰ παραμυθῆσθ αὐτὴν κατὰ τὰς πενθί-
 μους τῆς χρεῖας ἡμέρας καὶ νὰ παρασθῆ κατὰ τὴν ὥραν τῆς
 τελευταίας της. Ἡ ὠραία Ἑλληνίς ὑπενθύμιζεν ἐν τῇ ὑπεροχῇ εἰς
 τὴν ἀτυχῇ Βασιλίᾳ τὴν γλυκύτητα τοῦ Ἀττικῆ οὐρανοῦ καὶ
 διὰ τῆς ἐπανθούσης χάριτος τοῦ ὅλου παραστήματος αὐτῆς ὑπῆρ-
 ξεν ὁ τελευταῖος Ἀγγελος παρηγορίας εἰς τὴν ἐξόριστον. Ἐπ' αὐτῆς
 ἐπανεπαύθη τὸ τελευταῖον βλέμμα τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας καὶ διὰ
 τῆς **Ξάνθης Χατζιδόκου** ἐστάλη ὁ ὑστάτος χαιρετισμὸς της εἰς τὴν
 προσφιλῆ της Ἑλλάδα.

Ἐπανελθοῦσα μετέπειτα εἰς τὴν ἀγαπητὴν τῆς πατρίδα ἢ περικαλ-
λῆς ἀμφίπολος τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, συνεζεύχθη τῷ 1877 τὸν
ἀλυσμόντων ἐκ Θηβῶν πολιτευτὴν **Διομήδην Διαμάντην**, οὗ ὁ
θάνατος ἐν τῇ ὠραιότερῃ στιγμῇ τῆς δράσεως, ἀπεστέρησε τὴν πα-
τρίδα χρησιμώτατον καὶ εὐέλπιδος ἀνδρός. Ὅσοι νύτῃχισαν νὰ ἰδω-
σιν ἢ νὰ ξενισθῶσιν ἐν τῷ ἐν Θήβαις οἴκῳ τοῦ πολυκλαύστου Δια-
μάντη, οὐδέποτε θὰ λησμονήσωσι τὴν ἔμμουσον ἀρμονίαν καὶ τὴν
λαμπρότητα τῶν δύο εἰσέτι ἀσυμβιβάστων ἀντιθέσεων καὶ ἀπροσεγγί-
στον τοῦ Εὐρωπαϊσμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἵτινες ἔλαμπον συγ-
κερασμένοι ἐν τῷ φιλοξένῳ οἴκῳ τοῦ εὐπατρίδου Θηβαίου καὶ τῆς
εὐγενοῦς ἐγγονῆς τοῦ Κωλέττη.

Τελευταῖον ἢ προσφιλεστάτη **Ξάνθη Διαμάντη** συνεζεύχθη τὸν
διακεκομημένον καὶ πατριωτικώτατον ὁμογενῆ **Κ. Σιμωνίδην**, ἐγκρι-
τον ἄνδρα, ἀείποτε γενναιοφρόνως προσελθόντα ἐπικούρου εἰς τὰς
ἀνάγκας τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὰ μεαροτρηνένης χρησιμότητος
ἔργα. Ἀλλὰ τὴν εὐτυχή ταύτην σύνδεσιν, εἰς ἣν ἐμερίδασεν ἡ εὐ-
δαιμονία νέου πανευτυχοῦς βίου καὶ ἦτις ἐχάριζε τὴν χαρὰν εἰς
τὴν ζωὴν τοῦ εὐγενοῦς συμπολίτου, ἡ ἀδικος εἰμαρμένη ἀκάρδως
ἀνέκοιψε, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀχάριστον ἔργον τῶν πικρῶν μετα-
πτώσεων τῆς ἀνθρωπίνης τύχης...

✱

Δοῖσμοῖρα τέκνα! Ἐκπεπληγμένα πρὸ τοῦ κεραυνώσαντος τὴν
ἀγαθὴν σὰς ψυχὴν φοβεροῦ δυστυχήματος, περιπτυχθῆτε δι' ὑστά-
την φορὰν περιλύπως τὴν εὐφίλκτον μητέρα Σας, μάντη ἀγωνιζό-
μενα, ἵνα τὴν θερμάνητε, ἵνα μεταδώσῃτε ἐκ τῶν ἰδίων σὰς παλ-
μῶν, ζωὴν, εἰς τὴν ψυχρὰν πλέον καρδίαν τῆς... Εἰς μάντη θ' ἀνα-
ζητήσῃτε τὰ τελευταῖα μητρικά τῆς φιλήματα. Περιβάλλετε τὴν ἐπί-
τινας εἰσέτι στιγμὰς διὰ τοῦ βλέμματός σας, ἀνεύρατε τὴν τὸ ὑστα-
τον καὶ συγκρατήσατε, ἀπὸ δάκρυα πλαισιουμένην τὴν εἰκόνα τῆς
γλυκυτάτης Μητρός Σας, παραμυθίαν, ἐν ταῖς μετέπειτα στιγμαῖς
τοῦ βιωτικοῦ ἄλγους.

Ἡ Ἑλληνικὴ γῆ, εἰς ἣν ἡ στοργὴ πολυτίμου πλὴν ἀτυχεστάτου
συζύγου, τὴν ἀποδίδει μετ' ὀλίγον, θὰ δεχθῆ τὸν νεκρὸν τῆς, οἶονεῖ
φιλοδοξήσασα τὴν διαρκῆ ἀνάπαυσιν αὐτῆς εἰς τὰ χῶματα τῆς Πα-
τρίδος, ἣν κατετόλιζε διὰ τῆς ζωῆς τῆς. Τὴν ἀπεχαρήτετε πλήρης
χαρᾶς, μετὰ τὰς προσδοκίας καὶ τὰ ὄνειρα νέας εὐφροσύνης χαρμονῆς
καὶ βιωτικῆς εὐδίας, διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ νεκρὰ εἰς τοὺς κόλπους τῆς.
Ἄδυτοι αἱ Βουλὰὶ τῆς Θεῆας Προνοίας. Ἀκατάλυπτα τῆς τύχης τὰ
παίγνια.

Καὶ τώρα ἀκόμη δὲν μᾶς πείθει ἡ θεὰ τοῦ ἀνθοσθεφοῦς φερέτρου
Σου, πεφιλημένη νεκρά, ὅτι διὰ παντὸς ἐνέκλειδες εἰς αὐτὸ τὰ
πάντα, ὅτι ἐσταμάτησε διὰ παντὸς ἡ πλήμυρα ἐκείνη τῆς ζωῆς,
ἦτις ἀπέδιδε τὴν συμπαθεστέραν μαγειρίαν καὶ ἀντὶ τῶν τόσων ἐλ-
πίδων, ἃς ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν πολυφιλήτων τέκνων σου, ἐπίστευες
νὰ ἴδῃς ἀληθεῖς, ἦδη ὑπὸ τὸ ἄρωμα τῶν τελευταίων ἀνθέων, ἅτινα
σοὶ προσφέρωμεν καὶ τὸ φέγγος νεκρικῶν λαμπάδων, ἀγεσαι ὑπὸ τὰ
σκότη τοῦ Ἄδου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἀσπλαγχνος, ἀνευ πόνου, ἀνοίγε-
ται τῆς λήθης ἢ ἀδαμαντίνη πύλη...

✱

Σκορπίσατε τὰ τελευταῖα δακρυπότιστα ἄνθη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
λατρείας σας εἰς τὸ φερέτρον τῆς ὠραίας νεκράς. Τὸν πανύστατον στε-
ναγμόν τῆς ἀπέδωκεν εἰς ξένον οὐρανόν, ἀλλὰ μὴ λησμονήσασα τὴν
γαλανὴν πατρίδα τῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀκτινολαμπὴ τοῦ οὐρανοῦ τῆς
ἐξωγραφίζετο ἐντὸς τῶν πανεμόρφων ὀφθαλμῶν τῆς, ἦλθε νὰ παρα-
δώσῃ εἰς τὴν γῆν τῆς αἰωνιότητος, εἰς τὰ βάθη τοῦ τάφου, ἐφ' ὧν
οἱ θεομότεροι ναυαγοῦν πόθοι καὶ συντριβόνται αἱ γλυκύτεραι ὄνει-
ροπολήσεις, ὅπου δὲν συναντᾷ τις πλέον τὰ τρυφερὰ ἐκείνα μαρτύ-
ρια τοῦ πόνου τῶν ἐπιζώντων πρὸς τὴν μνήμην προσφιλῶν πλασ-

